

ЗЕЛЕНИ ПУТ У КРИМИНАЛ

● Зашто Хенефија Личина фаворизује муслимане, а прогони Србе ● Ко је и зашто удбовски шпијун

Елеза *полет* 14.2.1995.

НОВИ ПАЗАР. - У Новопазарском друштвеном предузећу за производњу хлеба и пецива „Поле“ већ дужи низ година, захваљујући директору Ханефији Личини, без посла остају високообразовани српски кадрови, а на њихова места долазе муслимани са нижом школском спремом. Рођаке и пријатеље директора Личина заузимају сва важна места у предузећу - од портира до директора.

Круг поверљивих сачињен је по директоровом рецепту - на националној основи, а затвара се са председником РС, синдиката и референата за гориво и сировине. Срби могу бити само радници, два возача и проста радна снага.

Политика тихог прогона Срба, према речима радника српске националности из овог предузећа, почела је доласком Личине на директорску дужност пре 16 година.

Одмах по доласку на руководеће место, Личина себи додељује стамбени кредит у износу од 21 милион динара, иако поседује кућу у Новом Пазару. За то време већи број радника „Поле“ нема решено стамбено питање. У време превирања и почетка рата на нашим просторима, Ханефија Личина, користећи службени положај, купује већу количину цигарета „marlboro“ од босанских шверцера, наносећи штету свом предузећу у износу од 70.000 немачких марака. О томе сведоче и бројни записи Службе платног промета, а кривично гоњење зауставио је рат у бившој БиХ.

Мутно у Врбаку

Притиснут чињеницама, Личина подноси оставку 1992. године и на своје место успева да доведе **Есада Шабарековића**. Због незаконитости поступка, суд поништава избор Шабарековића, а као „зелени деда мраз“, 31. 12. 1992. године поново се враћа донедазни директор Личина.

Пошто нико од државних органа није реаговао, Личина наставља по старом али са новим методима злоупотребе. На своју ћерку региструје предузеће „Врбак-промет“ специјализовано за послове којима се иначе бави новопазарско пекарство. У Новом Пазару и међу радницима „Поле“ већ одавно кружи прича да ово предузеће тргује са њиховим главним снабдевачем брашна „Ратаром“ из Панчева. Овом Панчевач-

ком предузећу Личина је још прошле године државним парам платио 1.000 тона брашна које ни до данас није преузео. Према речима радника, та количина била би довољна за једногодишњу производњу хлеба у „Поле“у. Новопазарски финанси су истовремено, пронашли утају пореза за 200 тона брашна у приватном предузећу његове ћерке.

Свеомни директор је, такође, поделио 28 тона државне нафте пријатељима и новопазарским колективима а поднета кривична пријава од стране новопазарског СУП-а загуљена је до суда. Грех је плаћен са свега 10.000 динара Управе прихода овом граду.

Фургон и увреде

Док се све мањем броју Срба нуди плаћено одсуство, врши прогон, откуп стажа или 24 лична дохотка у три рате да би напустили фирму, докле Муслимани долазе на упражњена радна места и не само то.

Лични возач Личине, **Јусуф Хоџић** је, незадовољан из ко зна којих разлога сурвао фургон пун хлеба у амбис, потално уништивши и товар и возило. За нанету штету Хоџић није написао ни службену белешку, а у колективу је остао и даље цењен.

Тако некажњено пролази и секретар овог друштвеног предузећа, **Мирсад Делимећа** који, шиканира доскорањег финансијског директора „Поле“а **Миодрага Биорца**. За погрде упућене Биорцу као и речи „ти си удбовски шпијун, што не идеш из предузећа, шта чекаш, шта ћеш ти овде“!?, Делимећа бива чак награђен посебним статусом у колективу.

Понижења није био поштеђен ни отац двоје деце Србин повратник, дипломирани економиста „Поле“а **Ратко Маринковић** који је након шиканирања буквално избачен на улици. Иако је суд одмерио правду и протеране раднике вратио на посао, за Личину је то необавезујуће. За сада је снага самовоље директора и његових поданика јача од целокупне Новопазарске структуре. Уколико се слика не промени, тврди двадесетак радника, сви Срби ће морати да напусте посао.

Р. Ђорђевић